

L'HERÈNCIA LITERÀRIA A L'ABAST: «BIBLIOTECA CATALANA» I «BIBLIOTECA DE TOTS COLORS»

Magí SUNYER
Universitat Rovira i Virgili

CONTEXT

L'accidentada història de la cultura catalana en els dos darrers segles ha propiciat uns desenfocaments que amb els pas del temps s'han anat corregint però que en part encara perduren. La manca d'Estat propi quan s'han construït els estats contemporanis, en una època en què l'espectacular revolució derivada de la Il·lustració ha transformat amb una profunditat inimaginable tots els aspectes de l'activitat humana, ha generat un seguit de negacions i de mecanismes substituïtoris imperfectes de què el sistema cultural català s'ha ressentit. Les conseqüències es poden observar en tots els camps, també en el de la construcció d'una imatge equilibrada de la tradició literària. No és la intenció d'aquest article explicar la història de l'edició de la literatura catalana antiga en la contemporaneïtat, però serà útil donar-ne alguna indicació per emmarcar l'objecte central de què s'ocupa. Des de finals del segle XVIII, i sobretot a partir del XIX, quan els països occidentals es modernitzaven, i en la mesura que es modernitzaven, definien unes formes d'organització i bastien uns signes d'identificació. Entre aquests referents, la tradició literària pròpia va ocupar l'espai que li corresponia. Un Estat modern havia de comptar amb una història literària, i els escriptors que en formaven part, fossin del segle anterior o de tres centúries enrere, havien de poder ser llegits en edicions actuals. La literatura catalana, desprestigiada i sense suport polític, no podia desenvolupar planificacions d'aquesta mena. L'interès per la literatura medieval manifestat a la València de finals dels XVIII¹ no va tenir continuïtat i el diccionari d'escriptors catalans iniciat per Jaume Caresmar, de la mateixa època,² no va culminar fins dècades després, en les *Me-*

1. Joan Fuster. «Llengua i literatura en el primer terç del segle XIX», a *Decadència al País Valencià*. Barcelona, Curial, 1976, p. 150. Aquest article forma part de la investigació del grup de recerca Identitat Nacional i de Gènere a la Literatura Catalana, i del projecte de Ministeri de Cultura HAR 2008-04662/HIST.

2. Josep Fontana, *La fi de l'Antic Règim i la desamortització*. Barcelona, Ed. 62, 1993⁴, p. 121.

morias de Fèlix Torres Amat,³ quan els intel·lectuals catalans més actius del moment estaven ocupats en la construcció d'un Estat Espanyol modern, potent i útil; des d'aquesta sintonia Bonaventura Carles Aribau va dirigir la Biblioteca de Autores Españoles i no una hipotètica col·lecció de clàssics catalans. De la literatura catalana medieval se'n tenia una idea confusa⁴ i ni dels escriptors més rellevants no es comptava amb edicions en circulació, pervivia la idea, mimètica respecte de la literatura espanyola, que el segle d'or de les lletres catalanes s'havia viscut en els segles xvi i xvii, i quan Joaquim Rubió i Ors inicià l'edició de clàssics va començar –i no va passar d'aquí– per Pere Serafí i Francesc Vicenç Garcia, el Rector de Vallfogona. Els romàntics van centrar l'atenció en les lletres medievals, amb estudis i unes primeres reedicions, començant per les cròniques reials. Manuel Milà i Fontanals, Antoni de Bofarull, Francesc Pelai Briz i Marià Aguiló, al capdavant d'altres erudits i editors, van fixar l'actual percepció del període medieval com el de resultats més notables de la literatura catalana antiga i van començar-ne a posar a l'abast els textos més representatius. En temps del Modernisme es va dur a terme una tasca de continuïtat en aquest aspecte –en la qual és destacable l'acció de Jaume Massó i Torrents– i en el de la primera institucionalització de la cultura catalana contemporània que va suposar el Noucentisme, per una banda, s'iniciava, des de l'esfera d'influència noucentista per bé que tardanament, una col·lecció de referència, Els Nostres Clàssics, i per altra, des de la contestació antinoucentista, es desenvolupava l'acció editora de Ramon Miquel i Planas amb la Biblioteca Catalana. Amb el Noucentisme començava una distorsió de llarg recorregut que ha marcat la valoració de la literatura catalana posterior a l'Edat Mitjana. El Noucentisme va negar la tradició propera i la immediata, i la seva influència s'ha perllongat durant molta part del segle xx; això ha tingut com a conseqüència un llarg condicionament del judici d'uns lectors impossibilitats de formar-se un criteri propi per les dificultats per a accedir a uns textos que només compten amb edicions antigues, dipositades en poques biblioteques especialitzades i, en bona part, impresos en ortografia prenortativa. No fou fins a finals dels anys seixanta i principis dels setanta que es va començar a recuperar el Modernisme literari en cercles universitaris, i la revisió una mica àmplia de la literatura moderna i de la vuitcentista és més recent. Afegim-hi que la revisió erudita o universitària no duu necessàriament incorporada la lectura dels textos per part d'una massa una mica àmplia de lectors, sobretot si no n'hi ha edicions al mercat. Per aquesta raó s'ha de valorar molt positivament l'aparició de col·leccions que han fet aquesta funció de posar a l'abast de la comunitat catalanoparlant l'obra d'alguns dels escriptors de la tradició literària, des de les promogudes per l'Editorial Selecta o l'Antologia Catalana d'Edicions 62 en temps de la resistència antifranquista fins a Les Millors Obres de la Literatura Catalana, tan difosa, ja en època postfranquista, entre altres. També hi han jugat un paper destacable les reedicions inserides en determinades col·leccions no específicament dedicades a aquest objectiu, algu-

3. Fèlix Torres Amat. *Memorias para ayudar a formar un diccionario crítico de los escritores catalanes y dar alguna idea de la antigua y moderna literatura de Cataluña*. Barcelona, J. Verdager, 1836.

4. En són una mostra els desenfocaments de Justo Pastor Fuster. *Biblioteca Valenciana de los escritores que florecieron hasta nuestros dias. Con adiciones y enmiendas a la de d. Vicente Ximeno*, Valencia, Imprenta y librería de José Ximeno, 1827 i 1830.

nes amb certa potència propagandística que ha aconseguit un impacte de més o menys durada. Títols recobrats en algun d'aquests moments han aconseguit una acceptació suficient per assolir una quantitat respectable d'edicions, sobretot quan han format part de les lectures recomanades o obligatòries en el segon ensenyament. Tot això no ha impedit que una quantitat ingent de textos sobre els quals el lector actual hauria d'emetre veredictes de vigència o de caducitat continuïn essent introbables, i que alguns no s'hagin publicat mai. Una cultura que no té a disposició del lector habitual, del curiós i de l'erudit —en l'actualitat, en paper i a internet— els documents de la seva tradició literària arrossega un dèficit que no s'hauria de permetre. Amb la intenció de contribuir a pal·liar, en alguna mesura, aquesta mancança, es va publicar la «Biblioteca Catalana» d'Arola Editors, continuada en la «Biblioteca De Tots Colors» de Cossetània Edicions.

«BIBLIOTECA CATALANA» I «BIBLIOTECA DE TOTS COLORS»

La «Biblioteca Catalana» no va ser concebuda per esmenar la pàgina a ningú ni amb intenció canònica, sinó per posar a l'abast del lector d'avui textos introbables a les llibreries. La proposta va ser presentada a Arola Editors per qui signa aquest article, que hi va exercir la funció de director, i l'editorial la va acollir i la va vestir amb rics abillaments: paper de qualitat, portadelles interiors en color, coberta amb cartró dur imprès, guardes dissenyades per a la col·lecció i sobrecoberta impresa com la coberta, totes dues amb un dibuix en color obra del dissenyador Llorenç Brell, diferent per a cada títol. El nom de la col·lecció va ser triat pel director com a homenatge a les que en el segle i mig anterior l'havien utilitzat, molt en especial a les editades per Marià Aguiló i per Ramon Miquel i Planas. El primer volum es va publicar l'any 2001 i el darrer, el vint-i-vuitè, l'any 2007, un any després que, per desavinences amb l'editorial, el director se'n desvinculés; aquesta és la raó per la qual no va voler que en els dos darrers volums, igualment dirigits per ell, hi figurés el seu nom com a director.

Ofert el projecte a Cossetània Edicions, va ser acceptat i l'any 2007 va aparèixer el primer títol dels tres publicats fins avui, primavera de 2009. Les característiques de la col·lecció es van modificar per tal d'afavorir-ne la difusió. La coberta en rústica i, en conseqüència, l'eliminació de les guardes proporcionen una imatge de major agilitat que, combinada amb un disseny atractiu de Marc Volpini sobre la base d'imatges de Pere Espanol Bosch, dona com a resultat uns llibres de bona presència però sense el refinament de la col·lecció precedent. El ritme de publicació ha minvat: dels teòrics sis títols per any de la primera col·lecció s'ha passat a tres. L'editorial va considerar que era convenient buscar-li un altre nom i es va tornar a pouar en la història editorial per triar «Biblioteca de Tots Colors», en record de la col·lecció del segell editorial Bartomeu Baxarias, de començaments del segle xx; representa una doble picada d'ull al lector iniciat perquè Baxarias ja havia manllevat el nom d'un dels reculls de contes Narcís Oller, autor vallenc com l'editorial Cossetània, que en l'actualitat reedita les obres completes del novel·lista.

Una modificació de plantejament que coincideix amb el canvi d'editorial afecta les sèries. Mentre que la «Biblioteca Catalana» va començar llastada en la varietat pels dos projectes d'edició del teatre de Joan Puig i Ferrer (6 volums) i de l'obra selecta de Josep Pin i Soler (11 volums en el moment de la interrupció), en la «Biblioteca De Tots Colors» es procura individualitzar cada llibre des del títol, fins i tot quan, com en el cas de la narrativa curta de Puig i Ferrer, es tracta de publicar una «obra completa». Aquest propòsit deixarà de tenir efecte en les ocasions justificades.

Aclarida la història externa d'aquestes dues col·leccions, concebudes com una de sola, referim-nos als aspectes interns del conjunt de trenta-un llibres, fins ara, sense establir distincions per raó de pertinença a una o a l'altra. S'hi publica literatura catalana de qualsevol gènere; se n'exclouen el periodisme i l'erudició, si no ho justifica la necessitat de no escapar una sèrie amb sentit propi, com ara l'obra completa, o selecta, d'un escriptor. Habitualment els volums reproduïen llibres ja publicats però no s'hi exclouen els inèdits. En benefici de la unitat, es tendeix a evitar l'acumulació de material divers en un volum, si bé s'hi han publicat títols antològics, com ara el *Teatre de la guerra i de la revolució* –hi ha previst un aplec de teatre del segle XVIII per al 2009– i sèries com les de «teatre complet» de Joan Puig i Ferrer, Josep Robrenyo o Josep Pin i Soler, en les quals cada volum conté tres o quatre peces dramàtiques. Es prefereix que el lector tingui a les mans un llibre tal com el va escriure i el va lliurar a les premses l'autor –una novel·la, un aplec de contes, un recull de poesies–, però no es manté una posició inflexible en aquest aspecte, ans al contrari. En general es preveuen llibres d'unes dues-centes pàgines, que en circumstàncies justificades poden engruixir-se fins a tres-centes, i es considera desaconsellable un aprimament excessiu dels volums, de manera que un sol recull poètic, si no és molt extens, o una sola peça dramàtica no s'ajusten al model previst.

Ja s'ha especificat que l'objectiu central de la publicació d'aquests llibres és que els lectors tinguin accés a uns textos que, per un motiu o altre, conserven vigència, però no s'ha volgut renunciar a la inclusió d'un pròleg o estudi introductor relativament extens –vint pàgines de mitjana– que, per una banda contribueixi a ampliar la bibliografia sobre literatura catalana i per altra serveixi de guia al lector. En el cas de les sèries, es preveu un únic pròleg per al conjunt, llevat de quan són molt extenses i variades. Així, el teatre complet de Joan Puig i Ferrer té un únic pròleg però en les obres selectes de Josep Pin i Soler els pròlegs s'han distribuït per grups: un per als llibres de viatges, un per a les novel·les, un per al teatre, etc. Aquests estudis introductoris s'encarreguen a especialistes en l'autor o l'obra corresponent.

Les edicions dels llibres que requereixen una revisió normativitzadora s'encomanen a persones preparades, habitualment filòlegs. Han necessitat aquest tipus d'intervenció, en una o altra mesura, vint-i-cinc dels trenta-un títols apareguts fins ara perquè la impressió de partida era prenortativa o antinortativa. Cal aclarir que en aquestes col·leccions no és possible, si no és en circumstàncies molt excepcionals, encarregar edicions crítiques o filològiques. L'establiment del text de les *Tragèdies* de Víctor Balaguer, que va anar a càrrec d'un equip dirigit pel malaguanyat Pere Farrés, es va poder dur a terme gràcies al finançament de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, però en una altra ocasió, a partir de promeses que semblaven segures, es va arriscar l'encàrrec –que Sandra Sarlé va executar amb una gran professionalitat– de l'establiment de text per als *Comentaris*

sobre llibres i autors, de Josep Pin i Soler, a partir dels dos mecanoscrits existents, i la paraula donada no es va complir, amb el subsegüent càrrec sobre el pressupost de la col·lecció. Amb més freqüència, s'ha aprofitat el coneixement de l'autor i dels textos de què disposaven especialistes per disposar d'edicions de qualitat que no han rebut una gratificació econòmica adequada al volum de feina dut a terme –que hauria estat inassumible– sinó la que correspon a la simple actualització de text. És el cas dels *Focs follets* de Marià Aguiló, preparats per Andreu Gabriel amb l'ajuda de Margalida Tomàs, dels *Cants íntims* d'Apelles Mestres editats per Joan Armangué i dels textos de Joan Puig i Ferrer que requerien intervenció especial, de què s'ha ocupat Guillem-Jordi Graells. No cal esmerçar gaire temps en lamentacions sobre aquest punt: tenint en compte el volum de vendes d'un llibre d'aquestes característiques, i ni tan sols comptant amb alguna subvenció institucional, no és possible anar més enllà de la remuneració del prologuista i el curador; no hi ha altre remei que renunciar a costosos treballs comparatius i de lents establiments de text, si no és que, per la raó que sigui –habitualment com a resultat d'investigacions universitàries–, ja ve preparat i sense necessitat de pagar la totalitat de la feina. Cada llibre és un món i té història pròpia que espera ser reconeguda, però el procediment per arribar-hi al fons exigeix un temps i una atenció que no són assumibles des d'una empresa d'aquestes característiques. Aclarit el punt, convé fer constar l'esplèndida feina duta a terme en l'actualització de textos per Elisabet Velázquez, Albert Mestres, Andreu Gabriel i Raül-David Martínez Gili.

Aquesta forçosa renúncia a la màxima precisió científica provoca alguns problemes i obliga a unes sistematitzacions. Per una part, de vegades impedeix conèixer el text amb profunditat, i, com a conseqüència, es poden cometre errors que un millor coneixement de l'autor o de l'obra podrien evitar. Per altra, la contractació d'una persona formada però no especialista en aquell text ni en aquell autor exigeix l'establiment d'un protocol clar i d'aplicació poc dubtosa, i, si unes normes generals no són difícils de fornir, la peculiaritat de cada text exigeix una intervenció molt intensa del director, més enllà de la inherent a la seva funció. En efecte, el plantejament conegut i acceptat, de fàcil enunciació, es complica a la pràctica. El text que s'edita és el de la darrera edició autoritzada per l'autor –si no era inèdit– i l'operació que s'hi practica si aquesta edició no s'ajusta a la normativa actual és actualitzar-lo amb la mínima intervenció possible. O sigui, l'ortografia i la puntuació s'ajusten als usos actuals, però no la morfologia ni la sintaxi ni el lèxic. La norma sembla clara però no ho és tant, i sobretot la frontera entre l'ortografia i la morfologia planteja problemes que no sempre s'han de resoldre de la mateixa manera. Ens falten molts estudis sobre la llengua literària en cada època i molts més sobre la majoria d'escriptors catalans. Com que aquesta col·lecció no té el propòsit de republicar els textos que són objecte d'edició habitual –els més famosos dels escriptors més coneguts–, la dificultat s'agreuja. No és el mateix que un especialista o un equip d'especialistes fixin criteris per a l'edició de l'obra completa de Jacint Verdaguer o Joan Maragall –expressament retrec aquests dos escriptors perquè el treball d'edició filològica de la seva obra ha marcat orientacions influents per a l'actualització de textos prenormatius–, amb un coneixement important del corpus total de l'autor, de la llengua del moment i de documentació aclaridora d'aspectes que poden resultar il·luminadors –epistolaris, notes inèdites, articles poc coneguts– que proposar-se l'actualització dels contes de Diego

Ruiz, escriptor de menys entitat que els esmentats la biografia i l'obra escrita del qual presenta molts aspectes no investigats. Hi ha moltes més possibilitats d'equivocar-se en el segon cas. I, ni per temps ni per disponibilitat econòmica, no podem esperar el moment en què comptem amb investigacions exhaustives sobre els escriptors que es volen exhumar. A alguns potser no els arribaria mai el torn i a altres, hipotèticament, potser d'aquí a algunes dècades; tal vegada llavors ningú no tindria interès a editar-los. Les prevencions exposades no són gratuïtes: particularment se'ns han expressat reserves sobre l'edició del *Teatre català* de Josep Robrenyo publicada a la «Biblioteca Catalana» perquè partia de l'edició del fill –de fa cent-cinquanta anys i que no s'havia tornat a publicar sencera d'aleshores ençà, com es va fer aquí en la part catalana– i no s'havien anat a buscar els plec solts de cada una de les peces. Ja s'ha argumentat que no hi ha cap editorial d'aquest país que pugui assumir –no crec que cap ho hagi fet fins avui si no hi ha mitjançat alguna mena de mecenatge– el cost econòmic d'aquesta mena d'establiments de text en uns llibres les vendes dels quals en la majoria de casos no cobreixen les despeses de l'edició, les quals s'han de compensar amb subvencions públiques si no es vol que la col·lecció naufragui, i que quan s'ha disposat de textos establerts amb tot el rigor possible ha estat com a resultat de treballs universitaris o d'esforçades, i no compensades econòmicament, dedicacions particulars. El director d'aquestes dues col·leccions ha estat atent a obtenir, tant per als pròlegs com per a l'establiment dels textos, les afortunades conjuncions d'interessos entre els investigadors solvents i la línia editorial, que tants beneficis han reportat. Però no sempre els astres han coincidit. Llavors, per a la fixació dels textos, no hi ha altre remei que donar instruccions clares de base –les exposades més amunt– a una persona capaç –amb el benentès que, com a professional que és, n'ha de treure un rendiment econòmic proporcional a la feina feta– i resoldre un per un els casos dubtosos.

Malgrat les exposades voluntat i necessitat d'unificació de criteris, les solucions no poden ser les mateixes per a autors prenORMATIUS tan diferents com Josep Robrenyo, Marià Aguiló o Víctor Balaguer, per a altres antinORMATIUS com Apelles Mestres o Josep Pin i Soler i per als altres que es van adaptar sense problemes a la normativa a partir de la segona dècada del segle XX però una part de l'obra anterior dels quals no s'havia reeditat després de 1913, com Joan Puig i Ferrer o Diego Ruiz. Les peculiaritats col·loquials de Robrenyo tenen el mateix dret a ser respectades que els arcaïsmes d'Aguiló, i condueixen a criteris divergents. Les mantingudes posicions antinORMISTES de Mestres o Pin van aconsellar aplicar-los el tractament de prenORMATIUS. De vegades, la història particular de cada llibre evidencia contradiccions de difícil solució.

No és la intenció d'aquest article penetrar fins a l'anècdota en les interioritats que el treball en els trenta-un llibres de les col·leccions han proporcionat. Dos exemples de mena diversa bastaran per acostar-se a una problemàtica variada. Quan es va preparar l'edició dels dos llibres de contes de Diego Ruiz, s'hi va aplicar el protocol dels textos prenORMATIUS. En un moment del procés, es va advertir que del primer llibre, *Contes d'un filòsof*, se n'havia publicat una segona edició l'any 1937, en vida de l'autor, adaptada a la normativa, fins i tot abusivament adaptada, gosaríem dir. La intervenció del narrador –a més, suposadament, d'un corrector sense gaires escrúpols– en aquesta edició s'evidencia perquè els canvis no es limiten a una simple correcció gramatical. En un cas com

aquest, sembla que no hi pot haver dubtes sobre quina és l'última edició autoritzada per l'autor, i d'aquesta es va partir per a l'edició, però tot seguit es va plantejar un problema: ¿com s'havia de procedir amb els *Contes de glòria i d'infern*, que no havien conegut altra edició que la primera en vida de l'autor? ¿Estàvem autoritzats a substituir paraules per sinònims si el narrador ho havia fet o permès en el primer llibre? La resposta no era fàcil, i afectava a un altre detall no menor: les fòbies de Ruiz li van fer suprimir gairebé totes les dedicatòries del primer llibre en la segona edició, però es produeix la paradoxa que, com que no hi va haver segona edició del segon llibre, les dedicatòries d'aquests contes ens han arribat tal com l'autor les va disposar en la primera edició, amb la particularitat que alguna s'adreça al mateix ex-amic el nom del qual ell ja s'havia preocupat de suprimir en la segona edició del primer llibre. L'assumpte no té solució, i molt menys quan no coneixem pràcticament res de la història d'aquella segona edició de 1937, i en aquesta i les futures reedicions dels contes de Diego Ruiz haurà de perdurar aquesta contradicció, igual com les diferències d'estil entre els dos reculls de contes, només perquè l'autor va revisar el primer però no el segon, que se sàpiga.

És així que, a partir d'uns criteris de base que semblen clars, s'ha d'atendre cada cas amb la flexibilitat necessària, pròpia del treball humanístic. Les solucions no sempre poden ser les mateixes tot i que s'ha d'aspirar a què ho siguin. Les dificultats provenen de la voluntat de coherència, de les múltiples coherències que es poden atendre, però també pot ser que arribin de bandes inesperades. Fins i tot de l'ortografia, l'aspecte que semblava que no plantejava problemes. Per exemple, en la reedició de *Sota Montjuïc*, de Juli Vallmitjana, una novel·la amb abundància d'argot, la grafia «j» –i en ocasions «g»– quan forma part del llenguatge dels baixos fons barcelonins s'ha de pronunciar a la manera catalana, perquè representa el so de la consonant prepalatal fricativa sonora, i quan es posa en boca dels gitanos s'ha de pronunciar a la castellana, perquè representa el so de la consonant velar fricativa sorda. El sistema ortogràfic català no té prevista una grafia per a un so aliè com és el de la «j» castellana, però en aquesta novel·la calia fer la distinció de manera gràfica i sense recórrer a freqüents notes a peu de pàgina. Ens vam acollir a la solució proposada en la molt recent edició d'una altra novel·la del mateix autor, *La Xava*, que marcava el so castellà amb un accent circumflex damunt de les *jotes* i les *ges* corresponents, decisió que no va deixar de suposar una dificultat per a la composició del text i que, sobretot, representa una heterodòxia que ens va semblar imprescindible. Circumstàncies d'aquesta o d'altra mena entorpeixen i enriqueixen alhora el treball en uns textos que responen a uns estils i unes particularitats que conformen la nostra història literària.

UNA COLLECCIÓ NECESSÀRIA

La «Biblioteca de Tots Colors», com a continuació de la «Biblioteca Catalana», manté el propòsit original de presentar textos literaris que el lector d'avui ha de tenir l'oportunitat de conèixer. Ell emetrà el veredict, decidirà si continuen tenint interès o han quedat desfasats i resten només com a documents d'un altre temps. Per l'interès nacional i naciona-

litzador de l'operació, possiblement, aquesta funció d'acostament correspondria a la nació, i amb molta probabilitat si s'ha de continuar fent a començaments del segle XXI és perquè la nació no ha tingut Estat quan l'havia de tenir. Per això ha quedat, com totes les altres empreses amb intenció similar, en mans de la iniciativa privada, de vegades amb un suport institucional més o menys potent. No hauria de semblar tan estrany que poguéssim disposar de més d'una versió d'un mateix text, amb diferents graus de fidelitat a l'original, segons la mena de lector a què anés adreçada cada una de les edicions. De moment, ens hem de sentir satisfets de comptar amb una edició disponible d'alguns dels textos del llegat literari català, perquè molts, la majoria, dormen oblidats en una llunyana primera edició esperant algú que se'n recordi. La tasca empresa en la «Biblioteca Catalana», ara clausurada, que continua viva en la «Biblioteca De Tots Colors» és aquesta, procurar interessar el lector habitual en una herència rica i convèncer-lo de la diversitat i de la qualitat que reserva.

RELACIÓ DELS TÍTOLS PUBLICATS FINS A L'ANY 2009

«BIBLIOTECA CATALANA» D'AROLA EDITORS

1. Víctor Balaguer, *Tragèdies*. Estudi introductor i edició de Pere Farrés. 2001.
2. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 1*. Estudi introductor i edició de Guillem-Jordi Graells. 2001.
3. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 2*. Edició de Guillem-Jordi Graells. 2001.
4. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 3*. Edició de Guillem-Jordi Graells i Raül-David Martínez Gili. 2001.
5. Josep Pin i Soler, *Vària*. Estudi introductor de Josep Maria Domingo. Edició d'Elisabet Velázquez. 2002.
6. Josep Pin i Soler, *Vària, II*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2002.
7. Josep Pin i Soler, *Orient. Vària III*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2002.
8. Jaume Vidal Alcover, *Tertúlia a Ciutat*. Estudi introductor de Pere Rosselló. 2003.
9. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 4*. Edició de Guillem-Jordi Graells. 2003.
10. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 5*. Edició de Guillem-Jordi Graells. 2003.
11. Josep Pin i Soler, *La família dels Garrigas*. Estudi introductor de Josep Maria Domingo. Edició d'Elisabet Velázquez. 2003.
12. Josep Pin i Soler, *Jaume*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2003.
13. Josep Pin i Soler, *Níobe*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2003.
14. Domènec Guansé, *Laberint*. Estudi introductor de Montserrat Corretger. 2003.
15. Joan Puig i Ferrer, *Teatre complet, 6*. Edició de Guillem-Jordi Graells i Elisabet Velázquez. 2003.
16. Apelles Mestres, *Cants íntims*. Estudi introductor i edició de Joan Armangué i Herero. 2003.
17. Juli Vallmitjana, *Sota Montjuïc. Criminalitat típica local*. Estudi introductor de Francesc Foguet i Albert Mestres. Edició d'Elisabet Velázquez. 2004.

18. Josep Robrenyo, *Teatre català, I*. Estudi introductor de Pere Anguera. Edició d'Albert Mestres. 2004.
19. Josep Robrenyo, *Teatre català, II*. Edició d'Albert Mestres. 2004.
20. Josep Pin i Soler. *Comentaris sobre llibres i autors*. Estudi introductor de Josep Maria Domingo. Edició de Sandra Sarlé. 2005.
21. Josep Pin i Soler, *Articles i discursos. Proses disperses*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2005.
22. Víctor Català, *Jubileu*. Estudi introductor de Carles Cortès. 2005.
23. *Teatre de guerra i revolució 1936-1939, antologia de peces curtes*. Estudi introductor i edició de Francesc Foguet Boreu. 2005.
24. Marià Aguiló, *Focs follets*. Estudi introductor de Margalida Tomàs. Edició d'Andreu Gabriel. 2006.
25. Josep Pin i Soler, *Teatre 1*. Estudi introductor d'Enric Gallén. Edició d'Elisabet Velázquez. 2006.
26. Josep Pin i Soler, *Teatre 2*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2006.
27. Josep Pin i Soler, *Teatre 3*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2007.
28. Josep Pin i Soler, *Articles, pròlegs i estudis*. Edició d'Elisabet Velázquez. 2007.

«BIBLIOTECA DE TOTS COLORS» DE COSSETÀNIA EDICIONS

1. Joan Puig i Ferrer, *L'home que tenia més d'una vida i altres relats*. Pròleg i edició de Guillem-Jordi Graells. 2007.
2. Joan Puig i Ferrer, *Una mica d'amor i altres relats*. Pròleg i edició de Guillem-Jordi Graells. 2008.
3. Diego Ruiz, *Contes d'un filòsof. Contes de glòria i d'infern*. Pròleg de Lurdes Malgrat. Edició d'Andreu Gabriel. 2008.

En preparació:

Teatre breu del segle XVIII. Pròleg i edició de Biel Sansano.

Maria Teresa Vernet. *El camí reprès*. Pròleg de Neus Real.

Francesc Maspons i Labrós. *Lo rondallaire*. Pròleg de Josep Maria Pujol. Edició d'Albert Mestres.

Joan Baptista Xuriguera. *Els Astruc*. Pròleg de Josep Maria Camps.